

5. s. e påske

Det evige liv er at kende Gud og ham, Gud har udsendt, Jesus Kristus.

Jesus siger disse ord i sin afskedstale til sine disciple. Evigt liv er at kende Gud, dvs. evigt liv er at se sit liv i lyset af Gud og vide, at det er Gud, vores liv beror på. Det er Gud, som rykker vores liv ud af isolation og mørke.

Evigt liv handler derfor ikke om at vinde flere år for sig selv, at spille døden et puds eller at gøre flere videnskabelige erobringer, som kan forlænge et menneskes liv.

Evigt liv handler i det hele taget mindre om mit eget liv end om, at Gud vil mig i mit skrøbelige liv.

Evigt liv er, hvor Gud er.

Mennesket skal ikke leve for evigt. Det er pointen i en af Det gamle Testaments let oversete myter - en kort historie, som er at finde mellem historien om Kain og Abel og Noahfortællingen.

Fortællingen handler i al sin korthed om, hvordan Gudesønnerne fik øjne på jordens døtre og tog disse kvinder med sig. Da skred Gud imidlertid ind og sagde: "Menneskene skal ikke leve for evigt. De skal ikke være udødelige. Jeg lader dem leve i 120 år" (1 Mos 6,1-3). Gudesønnerne og menneskekvinderne skal ikke sådan blande sig. Gud er Gud, og menneske menneske. Så der er en begrænsning i vi menneskers levealder, max 120 år siger Gud i den gammeltestamentlige myte.

Alligevel taler Jesus så om det evige liv: Det evige liv er at kende Gud og ham, Gud har udsendt, Jesus Kristus.

Jesus taler om evigt liv, og evigt liv, som noget han kan give dem, der hører ham til. Jesus åbner billedligt talt porten ind til paradiset for sine tilhørere. Han går, kan man sige, bag om myten om gudesønnerne og menneskekvinderne.

Jesus vækker dermed med sine ord paradisdømmen og håbet i os. Da Adam og Eva var i Paradiset kom Gud jo og talte med dem i de svale aftener. Det var tiden før uddrivelsen af Eden og dermed tiden før dømmen, som var, at mennesket skal dø. Altså vores nutidige vilkår. Paradiset var tilstanden før tiden og døden gjorde indtog.

Jesus vækker således drømmen i os ved at tale om evigt liv. Men det evige liv forbinder han ensidigt med Guds nærvær og med ham selv. Den, som følger ham får del i Guds evighed.

Vi skal med andre ord forstå, at hvor Jesus er, er evigheden også.

Det gør Jesus, ikke for at stille sig selv frem, men for at understrege, at evigt liv ikke handler om, hvor langt mit eget liv er, men evigt liv findes i relationen mellem Gud og menneske. Evigt liv handler om mere og andet end min egen krop, den handler om et fællesskab mellem Gud og menneske. Og netop under håbets fortegn: at nok er livet kort, men lykken – ved Guds nåde - lang.

Jesus fortæller her i dag, at det at han gik rundt i Palæstina og talte med folk, helbredte og opvakte døde, fortalte lignelser og forkyndte Guds rige, er at ligne med de aftener, hvor Gud gik omkring i paradiset og talte med Adam og Eva. Og den samtale er endnu ikke slut, for Kristus er opstanden og hans ånd lever her i denne skrøbelige verden og lige midt i det liv, vi lever her og nu.

Lev ved det håb: Det evige liv er at kende Gud og ham, Gud har udsendt, Jesus Kristus.

I Jesu navn Amen

